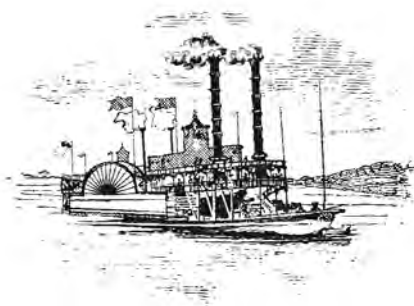

**DAVIDE
MOROSINOTTO**

**HET MYSTERIEUZE
HORLOGE VAN
WALKER & DAWN**

Vertaald uit het Italiaans door
Manon Smits en Pieter van der Drift

Oorspronkelijke titel: Il rinomato catalogo Walker & Dawn
© 2016 Book on a Tree Ltd.
Verhaal door Book on a Tree
De vertaling volgt de editie zoals uitgegeven door Mondadori Libri S.p.A.,
Milaan 2016
Uitgegeven in overeenkomst met UnderCover Literary Agents

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Davide Morosinotto
Vertaling: Manon Smits en Pieter van der Drift

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaane schriftelijke
toestemming van de uitgever.

www.baeckensbooks.com
www.fantoom.nl

ISBN 978 90 5924 600 3
NUR 283-284
D/2018/6186/75

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands
Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Waarschuwing!

Het boek dat je nu gaat lezen, is puur fantasie. Elke verwijzing naar gebeurtenissen, plekken, personen of organisaties die bestaan of bestaan hebben, is zuiver toeval.

Dit verhaal speelt zich bovendien af in vroeger tijden, rond het jaar 1900. Toen was het nog heel gewoon dat kinderen vanaf een jaar of tien alcohol dronken en sigaretten rookten. En over gelijkheid werd toen ook heel anders gedacht: veel mensen geloofden dat meisjes nergens goed in waren en dat zwarte mensen minder waard waren dan witte mensen.

Dus schrik niet als je dit soort dingen tegenkomt in het boek, gelukkig weten wij tegenwoordig wel beter!

De vertalers

DEEL 1
DE BAYOU

No. 6R8964 Bucktail Bass Flies. The wings are made from the hair of a buck's tail, the bodies are pure silk, ribbed with tinsel and arreted on Nos. 2-0, 1-0, 1 and 2 hollow point sprout hooks, made in the following styles: Buck, fawn, doe, king buck, or queen doe. State size hooks wanted. Each.....12c
 No. 6R8965 Bucktail Trout Flies. Made the same as the Bucktail Bass Fly, but smaller, tied to Nos. 4, 6 and 8 Trout hooks. One of the best luring flies on the market for trout and other small gamey fish. Give size hooks wanted in ordering.
 Price, each.....9c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

SIZES OF SPOON BAITS.

NOTE 2. The spoons of spoon baits come in various lengths, and the following is a list showing the length of the spoon on baits from No. 1 to 8. They may vary a trifle either way, for no two manufacturers make them exactly alike.

Nos.	1	2	3	4	4½	4¾	5	6	7	8
Length, in.,	1 1/8	1 1/4	1 1/2	1 3/4	1 7/8	2	2 1/8	2 1/4	2 1/2	2 3/4

Artificial Spoon Baits for Bass.

We have selected the best and most used baits, all of which we can recommend.
 No. 6R8966 is a fluted trolling spoon, which should please the most fastidious fisherman. This bait has three spoons, brass, nicked and copper which are interchangeable. You can take off spoon and put on another in a few seconds. This one of the best baits on the market. Made in Nos. 3, 4, 5, 6 and 7; sizes are same as other spoon baits. See Note 2 for sizes. Price of bait, two extra spoons, in any size (mention size you for).....12c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

American Spinner Bait.

No. 6R8967 Best Plain Spoon, one-half hammered, best material, a rapid spinner for pickerel, etc. Nos. 2, 3, 4 and 5. See Note 2 for sizes.
 Our special price, each.....12c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

Fluted Spoon Bait for Bass.

No. 6R8968 Fluted Trolling Spoon, full nickel plate, inside painted red, same shape spoon as Skinner's and same size hook, treble hook and fly: a first class spoon bait.
 Nos. 1 2 3 4 4½ 4¾ 5 6 7 8
 Size, inches, 1 1/8 1 1/4 1 1/2 1 3/4 1 7/8 2 2 1/8 2 1/4 2 1/2 2 3/4
 Nos. 1, 2, 3, 4, 4½, 4¾, price, each.....12c
 Nos. 5, 6, 7 and 8, price, each.....12c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

Skinner's Spoon Bait for Bass.

No. 6R8969 The Genuine Skinner Spoon. All have hollow point hooks. Don't be fooled by imitations.
 Nos. 1 2 3 4 4½ 4¾ 5 6 7 8
 Size, inches, 1 1/8 1 1/4 1 1/2 1 3/4 1 7/8 2 2 1/8 2 1/4 2 1/2 2 3/4
 Nos. 1, 2, 3, 4, 4½, 4¾, for Black Bass, Trout, etc.
 Each.....16c
 Nos. 5 and 6, for Pickerel, Pike, Lake Trout, etc.
 Each.....21c
 Nos. 7 and 8, for Muskallonge. Each.....25c
 State size wanted. If by mail, postage extra, 2c

Lightning Ball Bait.

No. 6R8972 Ball Bait, good nickel plated spoons, feathered treble hook. No. 1, smallest for small bass; largest ones for pickerel, pike and muskallonge. Nos. 1, 2, 3, 4, 5 and 6. Mention size wanted. For sizes see Note 2. Price, each.....15c
 If by mail, postage extra, 2 cents.
 No. 6R8973 Tinned Pickerel Ball, with swivel, an extra fine bait. Size 1 to 7. Mention size wanted.
 For sizes see Note 2. Each.....9c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

The Maloney Weedless Bass Hook.

No. 6R8975 This is the latest and most practical weedless hook on the market. It is so made that it is weighted so when casting for bass, the frog is always right side up. They are made in sizes 2-0, 3-0, 4-0 and 5-0. See page 349 for sizes and state size wanted. Price, each.....10c
 If by mail, postage extra, 1 cent.

Skinner's Casting Spoon.

No. 6R8977 The Skinner Casting Spoon is very popular, being among the best killing bass bait on the market. It makes an excellent trout catcher when baited with a small worm. Comes in two sizes.
 No. 1 With 1-inch spoon. Price, each.....12c
 No. 2 With 1 1/4-inch spoon. Price, each.....12c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

KUNSTAAS PHANTOM

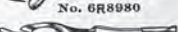
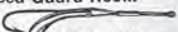
TOP PRODUCT!

Cod. 6R9008 - In de vorm van een vis, van geïmpregneerde zijde. Verkrijgbaar in verschillende afmetingen en in de kleuren blauw, zilver en bruin. Ook zeer geschikt om grotere vissen mee te vangen. Vermeld bij uw bestelling de gewenste maat.
 Afmetingen: 2, 3, 4, 4½ inch
 Prijzen: 25, 28, 32, 40 cent

Payson's Weed Guard Spoon.

No. 6R8979 Same as No. 6R8978, but hammered. Sizes in length are same.
 3½-inch spoon.....19c
 3¼-inch spoon.....24c
 The Payson's Weed Guard Hook will not foul in the thickest weeds. In addition to the merits of this device as a weed guard it is a sinker in the right place and helps the bait caster. It also lands the frog belly down and a manow in its natural position. When obstructions are reached the guard closes over the point of the hook, dropping again when the obstruction is passed. Comes in three sizes, fitted with best Carlsile hook, and two extra hooks. For sizes see cut of hooks on page 349.
 No. 6R8980 2-0, 4-0 or 7-0. Price, each.....30c
 No. 6R8981 The New Reversible, 2-0 or 4-0. Price, each (mention size of hook wanted).....22c
 If by mail, postage extra, 2 cents.

KUNSTAAS PHANTOM

Het begon allemaal met de moord op Mister Darsley.

Of nee, eigenlijk begon het een paar weken eerder, op de middag dat we de kano afbouwden.

Het was echt een mooie kano. We waren heel lang op zoek geweest naar een geschikte boom, tot we een hoge, stevige cipres vonden die in het water stond. We hakten hem met een bijl om (tenminste, dat deed ik, en Julie deed ook een stukje, terwijl Eddie klaagde dat bomen omhakken niks voor meisjes is en Tit toekeek zonder iets te zeggen. Al zegt Tit sowieso nooit iets, eerlijk gezegd).

Nadat we de cipres hadden omgehakt, holden we de stam uit tot er vier comfortabele zitplekken voor ons waren. We schaafden de romp glad en schuurden

hem daarna van voor naar achter met zand, net zo lang tot onze handen bloedden.

Het duurde maanden voor we het werk af hadden. We hadden besloten de kano in de hut verborgen te houden, en de hut was best wel ver van huis. Ik kon er alleen maar na zonsondergang naartoe, of als ik weg mocht van mijn moeder. Bijna nooit dus.

Die middag bijvoorbeeld had ik besloten stiekem te gaan. Ik had tegen mijn moeder gezegd dat ik naar de boerderij van Fabron moest om de graanschuur te helpen repareren, maar in plaats daarvan was ik meteen naar de hut gerend.

We hadden hem de vorige zomer zelf gebouwd, ik en de anderen van de bende. De hut stond ongeveer aan het begin van de *bayou*, het moerasachtige gebied langs de oevers van de rivier de Mississippi, en lag verscholen achter een wirwar van hangende lianen en zwermen reuzenmuggen.

Niet dat de hut zoveel voorstelde, hoor, het dak was scheef en de vloer was gewoon van zand, maar behalve wij wist niemand ervan, en dat maakte hem zo mooi. Stukje bij beetje hadden we hem ingericht met allerlei handige dingen.

Je kon er per boot komen of anders via de Wiebelbrug, en dan nog een levensgevaarlijk stuk

drijfzand oversteken, waarvan werd gezegd dat er al tientallen mensen in omgekomen waren. Ook daarom was ik dol op die plek; het was elke keer weer een avontuur om er te komen (en dat terwijl wij natuurlijk het geheime, veilige pad door het moeras kenden, verborgen onder de modder).

Hoe dan ook, ik kwam kort na het middageten bij de hut aan en daar waren Julie en Tit al bezig om de laatste hand aan de kano te leggen.

Tit en Julie waren broer en zus, maar dat had je zo op het eerste gezicht nooit kunnen denken.

Julie was van mijn leeftijd en ze was heel mooi. Dat zeg ik niet omdat ik verliefd op haar was of zo, nee, dat vond iedereen. In het dorp werd ze dan ook *Jolie* genoemd, wat bij ons *mooi* betekent. Jolie Julie. Joju. Ze had rood haar en sproetjes, donkere ogen en een grappig spleetje tussen haar voortanden.

Tit daarentegen had een chocoladebruine huid en heel fijn kroeshaar. Hij was klein, niet alleen omdat hij jonger was, maar ook omdat hij echt een ukkie was. Daarom noemde iedereen hem *Petit*, wat *klein* betekent en wat bij ons wordt uitgesproken als Puttie. Afgekort noemden we hem meestal Tit.

Julie was blank en Tit was zwart, en dat ze evengoed broer en zus waren betekende dat hun moeder een ‘slet

en een sloerie' was, zoals mijn broer Ray dat zei, en volgens hem was Tit daarom niet goed bij zijn hoofd.

Maar dat sloeg nergens op; Tit was juist heel intelligent. Hij praatte alleen liever niet. Hij luisterde, keek en hield altijd zijn mond. Misschien wist hij dat mensen die veel praten juist meestal de dommeriken zijn.

Ik bedoel maar, mijn broer Ray kon geen moment zijn mond houden.

Tit zat op een oud houtblok en Julie bewerkte de romp van de kano met het lange mes. Ze was bijna klaar met het inkerven van de naam, *EFFRAYANTE*, wat zoveel betekende als *De Verschrikkelijke*.

Ik groette ze niet, maar liep stilletjes de hut in, waar een bedompte lucht van broeierige modder hing. Joju had haar jutetasje op de grond laten liggen. Ik rommelde erin, vond wat fijngesneden tabak en maakte een lekker pijpje klaar.

Daarna ging ik buiten met mijn pijp voor de hut zitten, een gelukzalige glimlach op mijn gezicht. Op dat moment merkte Tit me op – ik zei al dat hij best snugger was – en hij wees naar me.

Julie stopte met kerven en veegde haar bezwete voorhoofd af met de zoom van haar rok, waardoor ik

even twee bleke benen zag die me een raar gevoel bezorgden. Af en toe had Joju dat effect op mij.

‘Te Trois!’ schreeuwde ze. ‘Wie heeft gezegd dat jij mijn tabak mocht pakken?’

Te Trois, dat ben ik. Ik kwam met een sprong over-eind en keek haar uitdagend aan, als de duivel op het kruispunt.

‘Kom op,’ zei ik, ‘ik heb de pijp nog niet eens aangestoken. Geef dat mes maar aan mij, anders zijn we morgenvroeg nog bezig.’

Maar natuurlijk piekerde Joju er niet over om mij het mes te geven, ze ging nog liever dood. Dus nadat ik nog wat had aangedrongen, hield ik erover op en begon ik de roeispaan dan maar te schaven.

Intussen was ook Eddie aangekomen. Eddie Krekel of Eddie Vieroog, mijn beste vriend. Hij was een jaar ouder dan ik en best lang, maar hij was ook nogal dun, dus als het erop aankwam, won ik van hem. Hij had blond haar, met die vlasachtige kleur van suikerriet, en een oude bril waar de pootjes met garen aan vastgebonden zaten. In de bayou had niemand een bril behalve Eddie, want zijn vader was de plaatselijke dokter en die was speciaal helemaal naar New Orleans gegaan om er een voor hem te kopen.

‘Ik voel me niet zo goed,’ begon Eddie, terwijl hij

op het houtblok naast Petit ging zitten. 'Volgens mij heb ik koorts.'

Eddie had altijd koorts. Hij was continu ziek en als hij begon te ijlen, zei hij dat hij de stemmen van het moeras hoorde en dat hij de geheime taal van de dieren kon verstaan. Dat was natuurlijk allemaal maar bluf.

Hoe dan ook, als hij zei dat hij koorts had, kreeg je hem absoluut niet aan het werk, dus Julie en ik keken elkaar aan en maakten de kano zonder hem af. We waren er nog een paar uur mee bezig, maar voor zonsondergang was hij klaar. Het was een geweldige boot geworden, die zeker weten sneller kon dan een zeewaardig jacht.

Omdat ik de kano had gebouwd, was het logisch dat ik hem te water mocht laten, maar daar wilde Joju niets van weten en Eddie ook niet. Tit was om de een of andere reden al aan boord gestapt en we kregen hem niet zover om er weer van af te komen.

Dus besloten we hem uiteindelijk maar met z'n allen tegelijk in te wijden. We duwden de kano het water in en hij dreef goed; hij lag zelfs hoger dan we hadden verwacht. Een voor een sprongen we erin. Ik ging staan en begon met langzame slagen te roeien, om de zandbanken in dat deel van de bayou heen en

langs de boomstronken die als vingers uit het stilstaande water omhoog staken.

Het was een bloedhete en vochtige dag. Het zonlicht bleef tussen de blaadjes gevangen zitten en zorgde ervoor dat het moeras er gevlekt uitzag.

Ik roeide tot de hut achter ons verdwenen was en toen werd ik moe. Ik ging zitten om de pijp te roken, die ik nog steeds niet had opgestoken.

‘Geef mij ook,’ zei Joju. ‘Het is tenslotte mijn tabak.’

‘Ik hoef niet, hoor, want ik heb koorts,’ zei Eddie.

Terwijl Joju de pijp aanstak, maakte ik de vishengels klaar met mijn beroemde kunstaas *Phantom*, dat ik zelf had gemaakt en dat veel mooier was dan het kunstaas uit de Catalogus.

‘Pas op,’ zei Eddie. ‘Dit deel van de bayou is gevaarlijk. Ik hoor vreemd gefluister in het water.’

‘Niet waar,’ zei Joju.

‘Jawel,’ antwoordde Eddie. ‘Gefluister en gesis en gemompel. Volgens mij zijn het watermoccasin-slangen, en wel h nderden.’

Watermoccasin-slangen zijn levensgevaarlijk. Als je erdoor gebeten wordt, kun je doodgaan. Maar ik geloofde niet dat er echt honderden zaten, zoals Eddie zei. En trouwens, mijn kunstaas was niet iets wat slangen aantrok.

Maar visduivels wel, en hopelijk een paar hele flinke.

Ik gooide de lijn uit en ging op mijn gemak zitten wachten. Ondertussen kletste ik wat over ditjes en datjes met de anderen.

Eddie vertelde dat mevrouw Boucher die nacht weeën had gekregen en dat ze een meisje had gebaard. Maar de baby had zes vingers aan haar linkerhandje en dat was een teken van ongeluk. Ik kende niemand die zoveel onzin geloofde als Eddie Krekel.

Joju zei dat ze bijna een reuzenschildpad had gevangen en het had weinig gescheeld of het beest had met één hap haar voet afgebeten. Als een ander meisje zoiets had verteld, zou ik denken dat het allemaal verzinsels waren. Maar ik kende Joju; als zij het vertelde, was het waar.

Op dat moment kwam er een harde ruk aan mijn hengel. Ik viel bijna uit de kano, maar kon me nog net op tijd vastgrijpen.

‘Ik heb beet!’ riep ik. ‘En het moet wel een monster zijn, zo hard als het trekt!’

Eddie stond op om me te helpen, maar ik zei dat hij moest blijven zitten. Het ontbrak er nog maar aan dat hij de kano zou laten omslaan en we allemaal in het water zouden belanden. Je wist tenslotte nooit of er echt waterslangen zaten.

Ik ging wijdbeens staan, klemde de hengel stevig tussen mijn handen en begon te trekken, voorbereid op een lang gevecht. Ik wist zeker dat het een enorme visduivel was, de grootste die iemand ooit had gezien aan deze kant van de bayou.

Maar ik vergiste me. Het aas kwam bij de eerste ruk al aan de oppervlakte. Aan de haak zat helemaal geen vis, maar een blik vol gaten, helemaal onder de modder.

‘Pff! Het is gewoon een oud blik waar tomatensoep in heeft gezeten. Gooi maar weg,’ zei Eddie.

‘Nee, sukkel,’ zei Julie. ‘Dat blik kan ons nog van pas komen. We kunnen er een lantaarn van maken voor de hut.’

‘Dan kunnen we hier ook ’s nachts naartoe komen,’ stelde ik voor.

‘Maar ’s nachts zitten hier moerasgeesten,’ piepte Eddie.

‘Echt niet,’ zei Joju.

‘Jawel,’ vervolgde Eddie. ‘Ze dwalen rond als blauwe vlammetjes op het water.’

Die twee kregen bijna ruzie, maar de kleine Tit onderbrak hun gesteggel met een kreun. Hij stak zijn hand uit en pakte het als eerste vast. Het blik rammelde.

‘Geef hier, laat eens zien,’ zei ik.

Ik pakte het blik uit zijn hand en keerde het om op de bodem van de kano.

Er kwam een heleboel water en modder uit. En drie munten. Munten van één dollar, die glinsterden in de zonnestralen.

‘Drie dollar!’ mompelde Eddie en hij boog zich voorover om ze te pakken.

Ik gaf hem een stomp tegen zijn schouder, waardoor hij bijna in het water viel. ‘Ho, ho,’ zei ik waarschuwend. ‘Ik heb ze opgevist, dus ze zijn van mij.’

‘Maar het is mijn hengel.’

‘Ja, en het is mijn vislijn.’

‘En de kano is van ons allemaal,’ kwam Julie tussenbeide. ‘En als Tit en ik er niet waren geweest, hadden jullie dat blikje, met de munten erin, nu al lang weggegooid.’

We keken er weer naar; ze schitterden zo dat het pijn deed aan je ogen.

‘We kunnen er ieder één houden...’ zei Eddie.

‘Maar het zijn drie munten en wij zijn met z’n vieren,’ zei ik. ‘Ook al zijn Tit en Joju dan broer en zus.’

‘Met één dollar kun je iets moois kopen,’ zei Julie. ‘Maar drie dollar bij elkaar is een echte schat. Ik vind

dat we samen moeten beslissen wat we ermee gaan doen!’

‘Ik wed dat meneer Travert ons voor drie dollar de halve winkel verkoopt,’ mompelde Eddie. ‘Ik wil me volproppen met toffees tot ik ontplof.’

‘Of we gaan naar meneer Fabron om een biggetje te kopen,’ opperde ik. ‘Dan houden we het hier in de hut en brengen we het elke dag wat klikjes om te eten. Als het groot is, verkopen we het, en met het geld kopen we weer drie of vier biggetjes. Zo zetten we een fokkerij op en over vijf jaar zijn we rijk.’

‘Maar vijf jaar is wel heel lang,’ zei Eddie. ‘En stel dat het biggetje ziek wordt en doodgaat?’

‘Ik ben heel goed met dieren,’ protesteerde ik. ‘Daarom ga ik altijd bij Fabron helpen als ze iemand nodig hebben...’

‘Maar dat wil nog niet zeggen...’

Terwijl wij zo aan het bekvechten waren, zat Julie zwijgend naar de munten te kijken. Ineens glimlachte ze, pakte de munten op en klemde ze alle drie in haar vuist.

‘Ik heb een beter idee!’ riep ze.

‘Wat dan?’ vroeg ik.

‘De Catalogus,’ antwoordde ze. ‘We kunnen ook iets uitzoeken uit de Catalogus.’